

for, at slige Forretninger ikke efter at være etablerede, skulde kunne komme i Besiddelse af den omtalte Tilladelse til at drive Brændeviinshandel. Men, hæves denne Straffe, holder jeg mig derfor forvisset om, at der vil blive etableret en overordentlig stor Mængde Kjøbmandshandler rundt omkring, som haabe paa, at de skulle kunne leve, for en stor Deel ialfald, af Brændeviinshandel. Lovforslaget har vel sat 150 Rd. som Kjendelse for at faae Næringsbeviis paa Brændeviinshandel, men man maa jo erindre, at dette er en Afgift, der kun betales eengang for alle, og at den kun vil indeholde et ringe Tillæg til den Capital, der alligevel skal anvendes for at sætte Forretningen igang, saa at den ikke vil genere noget. Det er netop nylig hændet i min Jurisdiction, at en Detaillist har lovet en Sagfører 150 Rd., hvis han kunde skaffe ham Bevilling til at drive Brændeviinshandel, efterat denne var bleven ham negtet igjennem de Autoriteter, gjennem hvilke han havde søgt den. Det Tillæg til de øvrige Udgifter, som den i § 2 foreslaaede Kjendelse vil indføre, er saa lavt, at det ikke vil kunne virke stoppende i nogen Henseende. Jeg maa med den ærede sidste Taler være enig i, at det havde været meget ønskeligt, om den Revision af Næringsloven af 1857, som ventes i Kjøbstæderne, havde foreligget, forinden et Lovforslag, om den her behandlede Materie var fremkommet, men jeg erkjender selvfølgelig, at Indenrigsministeren i Henseende til denne Materies Behandling har modtaget en Adv fra sin Forgænger, hvorved han var bunden, og at han endog maa have gjort alle foreløbige Skridt til Forelæggelsen af nærværende Lovforslag, forinden Kjøbstæderne havde henvendt sig til ham om en saadan Revision. Jeg holder mig ogsaa overbevist om, at den Belvilte, hvormed han har modtaget Kjøbstædernes Afsendinger, fremdeles vil vise sig paa senere Stadier. — I Overeensstemmelse med Dnster, som jeg veed næres af Kjøbstæderne, og som vistnok ogsaa ere blyne udtalte for Indenrigsministeren, skal jeg henstille, om der ikke, naar den her foreslaaede, for dem ugunstige Lov udkommer, kan tilstaaes dem den Favør, at den aarlige Af-

gift, der svares af Brændeviinshandel i Kjøbstæderne, fremtidig heelt tilfalder disses Kasse istedetfor deelviis Statskassen. Man maa nemlig erindre, at der ved den her foreslaaede Lov ogsaa vises Landet en oeconomist Favør i Modsetning til den tidligere Tilstand, idet den Kjendelse for Næringsbeviiset af 150 Rd., der er bestemt i § 2, og som udgjør et langt større Beløb end det, der hidtil svaredes, naar der tilstodes Bevillinger til Brændeviinshandel, heelt vil tilfalde vedkommende Sogneraad. Tidligere sit Statskassen ved enhver saadan Bevillings Udstedelse sit Gebyr, som for mange Steders Vedkommende idelmindste var større, end hvad der svaredes af det Næringsbeviis paa Brændeviinshandelen, der desuden skulde løses. Nu kommer denne Gebyravgift til ganske at gaae ud af Statskassen, og den hele store Indtægt af Kjendelserne ifølge § 2 vil tilfalde Sognekassen. I Kjøbstæderne er det jo derimod saa, at Kjendelsen af Næringsbeviiserne, i Modsetning til, hvad der finder Sted paa Landet, i Virkeligheden halvt tilflyder Statskassen, idet Staten nemlig lønner sine Embedsmænd med Halvdelen af de for Næringsbeviiserne indgaaede Kjendelser ved at afdrage dem i de vedkommende Embedsmænds faste Gager og saaledes egentlig oppebærer Halvdelen af de Kjendelser, der erlægges. Jeg skal derfor, som sagt, henstille til den ærede Minister, om han ikke vil tage under Overveelse, hvorvidt der ikke kunde træffes den Bestemmelse til Gunst for Kjøbstæderne, at de aarlige Afgifter, der udredes i Kjøbstæderne, som svare til den i Lovforslagets § 3, heelt skulde tilflyde Communekassen. — I Lovforslagets § 1 er der en Bestemmelse, som ialfald forekommer mig at være noget mere vidtgaende end nødvendig. Det hedder deri, at Enhver, som paa Landet med lovlig Udkomst driver Gjæstgiveri kan i samme Udstrækning — o: i den Udstrækning, som lige forveien er nævnt — forhandle Brændeviin uden derpaa at have erhvervet særligt Næringsbeviis og, der er ikke gjort nogen Tilføining om, at den Afstandsbestemmelse skal komme til Anvendelse i dette Tilfælde, der ellers for Brændeviinshandel paa Landet skal være den sædvanlige. Vel have Gjæstgiverierne allerede nu under forskellige Former en indskrænket Ret til